

HZ.ÖMER'İN ADALETİ

Hiz. Ömer halife iken, bir gece makamına ashaptan (Hiz. Muhammed'e inanan, O'nu gören ve müslüman olarak ölen kimseler) biri gelir ve selam verip oturur.

Fakat selamı alınmaz. Hiz. Ömer önündeki işle meşguldür ve konuk merak içinde bekler.

İşini bitiren Hiz. Ömer, önünde yanan mumu söndürdükten sonra ikinci mumu yakar ve konuğunun gözlerinin içine bakarak "Aleyküm selam..." der. Konuğu sorar:

- Ya Ömer, niçin hemen selamımı almadın ve bir mumu söndürüp diğer mumu yaktıktan sonra konuşmaya başladın? Hiz Ömer cevap verir;

- Evvelki mum devletin hazinesinden alınmıştı. O yanarken özel işlerimle meşgul olsaydım Allah indinde mesul olurdu. Seninle devlet işi konuşmayacağımız için, kendi cebimden almış olduğum mumu yaktım, ondan sonra seninle konuşmaya başladım.

Sahabenin gözleri yaşarır, ellerini kaldırarak şöyle dua eder;

- Ya Rabbi! Hiz Ömer'i bizim başımızdan eksik etme.

ZULÜM UNUTULMAZ

"Harun Reşid'in oğlu Me'mun henüz çocuk iken, hocası sebepsiz yere sopayla ona vurmuştu.

Me'mun:

-'Neden bana vurdun?' diye sordu. Hocası ona sadece:

-'Sus!' dedi.

Biraz konuştular. Me'mun tekrar sordu:

-'Neden bana vurdun?' Hocası yine:

-'Sus!' dedi.

20 yıl sonra Me'mun halife olunca, ilk iş olarak hocasını çağırttı ve:

-'Bana neden sebepsiz yere vurmuşsun?' diye sordu. Hocası tebessüm ederek:

-'Onu hâlâ unutmadın mı?' dedi. Halife Me'mun:

-'Vallahi asla unutmadım' dedi.

Hocası tarihe ibret olarak not düşülecek şu sözleri söyledi:

-Zulme uğrayanın asla unutmayacağını öğrenesin ve kimseye zulmetmeyesin diye yaptım. Sakın ha kimseye zulmetme! Çünkü zulüm, yıllar geçse de kalpte sönmeyen bir ateştir. Dedi.

DOST DEDIĞİN

Hükümdarın biri bir gün, dost olan komşu ülkenin hükümdarının ve ona bağlı halkın zekiliğini ve bilgeliğini anlamak, ölçmek için onlara veziri ile bir hediye gönderdi. Bu hediye, dışarıdan baktığınızda tıpkısı ve ağırlıkta hiçbirinden farksız, altından yapılmış üç insan heykeliydi. Hükümdarın komşu ülkenin kralından isteği bu heykellerden hangisi daha kıymetli olduğunun bulunmasıydı.

Kral hediyeleri aldıktan sonra ülkenin yöneticileri ve ileri gelenlerinden oluşan meclisini topladı. Önce kendisi kimseye söylemeden heykelleri tek tek inceleyerek aralarındaki farkı bulmaya çalıştı. Fakat ne çare ki bulamadı. Üçü de tıpkısının aynısıydı. Daha sonra da vezirler ve diğer saray mensupları teker teker aynı şeyi yaptı. Ama sizin de tahmin edeceğiniz gibi hiçbirisi heykeller arasında bir fark göremedi. İşin içinden çıkamayınca kral ülkenin en akıllı insanların huzuruna gelmesini ve üç heykeldeki bu farkı bulmalarının istedi. Gel gör ki bu da işe yaramadı. Nerdeyse ülkedeki herkes heykelleri inceledi, ama hiç bir fark bulamadı. Kral neredeyse utancından kahrolacaktı.

En sonunda, yapılan haksızlıklara ve zulme itiraz ettiği için hapse atılan bir genç olayı duyar duymaz saraya haber gönderdi ve bu bilmeceyi bulabileceğini söyledi. Bu haberi duyan Kral gencin hapisten çıkarılıp hemen huzuruna getirilmesini emretti.

Hükümdarın huzuruna getirilen genç, bu üç heykeli dikkatle inceledi. Bu üç heykelin de sağ kulak ortasında küçük birer delik olduğunu hemen fark etti. Sonra bu küçük deliklere ince altın bir tel soktu. Birinci heykelde altın tel, heykelin ağızından çıktı, ikincide altın tel heykelin kulağından çıkıyordu. Üçüncüde ise, altın tel heykelin içinde kalıyor, dışarı çıkmıyordu. Genç karşılaştığı bu durum karşısında biraz düşündükten sonra, krala dönüp şöyle dedi:

"Kralım, devletlim bu bilmecenin cevabı açık bir kitap gibi karşımızda duruyor. Yeter ki, onu okumaya çalışalım. Gördüğümüz gibi bu heykellerin üçü de insanları temsil ediyor. Nasıl ki her insan birbirinden farklıysa bu üç heykel de birbirinden farklı."

"Birinci heykel, dostlarından duyduğunu tabir yerindeyse yemeden içmeden hemen dışarı fırlayıp başkalarına anlatan dedikoducu insanları temsil ediyor. İkinci heykel, söylenenler bir kulağında girip ötekenden çıkan sorumsuz insanları anlatıyor. Üçüncü heykel ise duyduklarını kendisine saklayan, sır tutabilen ve ona göre davranan gerçek dostu, dürüst kimseleri temsil ediyor."

GELECEĞİNİ BİLİYORDUM

Savaşın en kanlı günlerinden biri. Asker, en iyi arkadaşının az ileride kanlar içinde yere düştüğünü gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar.

Asker teğmene koştı ve:

- Teğmenim. Fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim?..

Delirdin mi? der gibi baktı teğmen...

- Gitmeye değer mi?. Arkadaşın delik deşik olmuş. Büyük olasılıkla ölmüştür bile.. Kendi hayatını da tehlikeye atma sakın..

Asker ısrar etti ve teğmen "Peki " dedi.. "Git o zaman.."

İnanılması güç bir mucize. Asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı ve koşu koşu döndü. Birlikte siperin içine yuvarlandılar. Teğmen, kanlar içindeki askeri muayene etti.. Sonra onu siperde taşıyan arkadaşına döndü:

- Sana değmez, hayatını tehlikeye atmana değmez, demiştim. Bu zaten ölmüş..

- Değdi teğmenim. dedi asker..

- Nasıl değdi? dedi teğmen. Bu adam ölmüş görmüyor musun?..

- Gene de değdi komutanım. Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı..

Onun son sözlerini duymak, dünyaya bedeldi benim için..

Ve arkadaşının son sözlerini hıçkırarak tekrarladı:

- Ahmet!.. Geleceğini biliyordum!.. demişti arkadaşı...

Geleceğini biliyordum..

DÜRÜSTLÜK

İLK SAAT

Genç adam, önünden geçtiği lüks saatçi dükkânının vitrinine göz gezdirdi. O güne kadar hiç saati olmamıştı. Üniversiteyi ailesinin tüm ekonomik sıkıntısına rağmen başarıyla bitirmiş, artık bir işe girip karşılığını verme sırası ona gelmişti. Yetiştirdiği yerden çok uzakta ama kendisine iyi para kazandıracak bir iş bulmuş, ertesi gün yola çıkacaktı. Kolunda bir saat olmadan yeni bir çevrede hayata başlamak istemiyordu. Vitrinde beğendiği saat için dükkana girdi. Dükkan sahibi genç adamın beğendiği saati çıkardı ve eğer beş sene zarfında 5 dakika geri kalırsa geri getirmesini, parasını iade edeceğini söyledi.

Beş sene sonra geri dönen genç adam saatçiye gider, kendini tanıtır ve saatinin bu süre zarfında 5 dakika değil 8 dakika geri kaldığını söyler. Saatçi genç adamdan saati bırakmasını, bir hafta kontrolde tutacağını belirtir. Bir hafta sonra genç adam dükkana tekrar gelir. Saatçi adamın haklı olduğunu saatin sekiz dakika geç kaldığını söyler ve parasını iade eder.

Genç adamın amacı parayı almak değildir. Saat onun ilk saatidir ve onu çok sevmektedir. Merak ettiği sadece saatçinin verdiği sözde durup durmayacağıdır. Verilen sözün tutulması karşısında çok mutlu olmuştur. Teşekkür eder ve yeniden ayarlanmış saatini alarak dükkandan çıkar.

ÖZ DENETİM

SİNİRLİ ADAM

Bir gün bir evde bir adamdan söz edilirken, adam da dışardan anlatılanları dinlemektedir.

Adamın hep iyi huyları söylendiği sırada içlerinden biri der ki: "Dediğiniz doğru, arkadaşlar, bu adamın birçok iyi huyu var. Ama o biraz sert, biraz sinirlidir." O anda dışardan dinleyen adam hızla eve girerek, bunu söyleyenin boğazına sarılıp:

"Seni ahmak" diye bağırır. "Nerem sert benim, nerem sinirli?" Öfke ateşiyle parlayan adam böyle ağzını bozarak kaba bir sesle bağırınca, orada bulunanlar gülerek şöyle söylerler:

"Şu anda sen kendi soruna kendin en açık biçimde yanıt vermiş bulunuyorsun. Başka yanıtla gerek mi var?"

ŞİMDİKİ AKLIM OLSAYDI...

Geçen akşam kardeşime, seyrettiğim kanalı değiştirdiği için öfkelenmişim. Haklıydım, çünkü bir film seyretecektim ve bitirmek istiyordum. Yerimden fırladım, uzaktan kumandayı zorla elinden aldım ve onu tekmeledim. Yüzüme ve vücuduma bir ateş bastığını hissettim, bütün keyfim kaçmıştı. Dışardan neye benzediğime gelince, annem azgın boğaların bile benden daha sempatik göründüklerini söylüyordu. O sırada kardeşime baktım. Koltuğun köşesine sinmiş, hem korkuyor hem de benim gibi bana karşılık vermeye hazırlanıyordu. O an ne yaptığımı anladım !... Şimdiki aklım olsaydı:

Kardeşim aniden kanal değiştirdiğinde, bir an öfkelensem bile üç kere derin soluk alır ve ona filmin sonunu merak ettiğimi, biraz sabretmesini söyledim. Filmin çok heyecanlı olduğunu, benimle bu heyecanı paylaşmasını isterim. Sanırım kanalı düzeltir ve benimle beraber seyrederdi.

SABIRSIZ PADİŞAH

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken sabırsız bir padişahın nur topu gibi bir kızı olmuştu. Kızına duyduğu büyük sevgiden, padişah onun çabucak büyümesini ister. Hemen hekimleri çağırıp onlara :
"Tez büyüme ilaçları yapıp getirin. Kızım bir an önce büyümeli, iyi bir koca ile evlenmeli" diye emir verir. Hekimler bunu duyunca sabırsız padişahın kendilerini öldürtememesi için söyle bir yanıt uydururlar.

"İstedığınızı yerine getirecek bi ilaç vardır. Ama bu ilaç çok uzak bir ülkededir. Oradan ilacı getirene değin beklemeli, beklerken de kızınızı da kötü gözlerden gizlemeliyiz. Bu işin tek çıkar yolu budur." Böyle deyip kızı götürürler. Yıllarca kızı saklayıp padişah sorduğunda da ilacın yolda olduğunu söylerler. Yıllar sonra kız büyüüp yetişkin bir genç kadın olunca onu padişaha gösterirler.

Padişah da sevinip bu harika ilaçla kızını büyüten hekimlere bolca ihsanlardan bulunur. Aslında bu ilaç padişahın içtiği Sabır İlacı' dır.

DOLMUŞ (SAYGI)

Bir acelesi olduğunu, görür görmez anlamıştım. Sağanak halinde yağan yağmura aldırış bile etmiyor ve bükülmüş beline rağmen sağa sola koşuyordu.

Yanına sokularak:

"Hayrola, teyzeciğim" dedim. "Bir derdiniz mi var?"

Sıcak bir tebessümle:

"Buranın yabancısıyım evladım" dedi. "Hastane tarafına gidecek bir araba arıyorum."

"Biraz beklerseniz aynı dolmuşa binebiliriz" dedim. "Oraya geldiğimizde size haber veririm."

Teşekkür ederek yanıma yaklaştı ve küçük bir çocuk gibi şemsiyemin altına girdi. Nurlu yüzü yağmur damlacıklarıyla ıslanmış ve yanakları pembe pembe olmuştu.

"Torunlarımdan biri menenjit geçirdi" diye devam etti. "Ziyaret saati bitmeden dolaşmak istemiştım."

Saatime baktıktan sonra:

"20 dakikanız var" dedim. "Hastane yakın ama bu havada pek araba bulunmuyor."

Durağa herkesten önce geldiğimiz için, dolmuşa rahatlıkla bineceğimizi zannediyordum. Ancak araba yanaştığında, arkamızda duran 4-5 kişinin bir anda hücum ettiğini gördüm.

İçeriye doluşan ve arkadaş oldukları anlaşılan adamlara:

"İlk önce biz gelmiştik" dedim. "Sırayı bozmaya hakkınız var mı?"

Ön koltukta oturanı:

"Hak istiyorsan Hakkarı' ye gideceksin arkadaşım" dedi. "Hem oradaki haklarda KDV de alınmıyormuş."

Bu laf üzerine attıkları kahkahalarla bindikleri araba sarsılmış ve sinirlerim allak bullak olmuştu.

Sakinleşmeye çalışarak:

"Ben biraz daha bekleyebilirim" dedim. "Ama şu ihtiyar teyzenin hastaneye yetişmesi gerekiyor."

Bu defa şoför lafa karışıp:

"Teyzenin arabaya falan ihtiyacı yok be kardeşim" dedi. "Okuyup üfledi mi hastaneye uçuverir."

Tekrar kopan kahkahalarla birlikte araba uzaklaşıp gitti. Yaşlı kadına baktım, tevekkülle susuyordu.

5-10 dakika sonra gelen başka bir dolmuşa onunla beraber bindim ve şoföre, teyzeyi hastanede indirmesini söyledim. Yaşlı kadın yapacağı ziyaretten ümitsiz görünmesine rağmen şikâyet etmiyordu. Üstelik te trafik yarı yolda tıkanıp kalmıştı.

Şoför:

"Yolun bu durumu hayra alamet değil. Sebebini anlasam iyi olacak" dedi.

Arabayı çalışır vaziyette bırakıp ileriye doğru yürüdü ve biraz sonra döndüğünde:

"Kismete bak yahu" dedi. "Bizden önce kalkan dolmuşa kamyon çarpmış."

Heyecanla:

"Bir şey olmuş mu?" diye atıldım. "Yani yaralı falan var mı?"

"Herhalde" diye cevap verdi. "Dolmuşta bulunanları, teyzenin gideceği hastaneye kaldırmışlar."

Göz ucuyla yaşlı kadına baktım. Solgun dudaklarıyla bir şeyler mırıldanıyor ve sanki onlar için dua ediyordu.

Şoför koltuğuna yavaşça otururken:

"Kismet işte" diye tekrarlayıp duruyordu. "Sen kalk koca bir kamyonla çarpış. Hem de Türkiye'nin öbür ucundan gelen Hakkârî plakalı bir kamyonla."

YAŞLILARA SAYGI

Çok eski zamanlardan birinde kötü bir âdet varmış. Yaşlılar artık iyice ihtiyarlayıp iş yapamaz duruma geldiklerinde ormana götürülür, orada yırtıcı hayvanlara bırakılmış. Böylece zaten az olan yiyeceklerin, çalışan gençlere yetmesi sağlanmaya çalışılmış. İhtiyarları belli bir yaştan sonra evde tutmak yasak olduğundan kimse yaşlı anne babasını evde gizleyemez, komşusu görüp ihbar edecek diye korkarmış.

İşte bir gün yaşlılardan birini oğlu ormana götürüp bırakmak istemiş. Kış mevsimiymiş. İhtiyar, oğul ve küçük torun beraberce ormana gitmişler. İhtiyarı bırakmış dönüyorlarmış ki, küçük torun oyuncak kızağını dedesinin yanında unuttuğunu fark etmiş. Babasına dönüp almalarını söylemiş. Babası umursamayınca da : "Kızağımı almalıyım, yoksa sen yaşlandığında seni neyle ormana götürüp bırakacağım" demiş. Oğul o an anlamış ki, ihtiyar babasının kaderi, yaşlandığında kendi kaderi de olacak. Dönüp babasının ellerini çözmüş. Alıp eve geri getirmiş. Samanlıkta saklayıp her gün ona gizlice yemek vermeye başlamış.

Bir süre sonra köyde hayvanlar arasında bir hastalık yayılmış. Hayvanlar birbiri arkasından ölüyor. İhtiyar oğluna şöyle demiş: "Hastaları iyilerden ayır. Onlara şu, şu otlardan ilaç hazırla. Sağlıklıları da şöyle şöyle yap." Oğlan ihtiyar babasının dediklerini yapmış. Gerçekten de onun hayvanları arasında ölüm azalmış. Çoğu kurtulmuş.

Bayram geldiğinde her sene olduğu gibi, o sene de köy halkı kurbanlar kesmeye başlamış. İhtiyar oğluna şu öğüdünü vermiş: "Köyde hayvan çok azaldı. Senin de fazla hayvanın yok. Bu sene kurban kesme." Gerçekten de bir iki ay içinde bütün köy tarlalarda çalıştırılacak hayvan sıkıntısı çekmeye başlamış. Ama ihtiyarın öğüdünü dinleyen gencin hayvanı varmış.

İlkbahara doğru köyde artık ekmek yapacak tahıl bile kalmamış. Ama asıl sorun, tohumluk olarak kullanabilecek kadar bile tahıl olmamasıymış. Tarlaya ne serpeceklerini, gelecek senenin mahsulünü nasıl hazırlayacaklarını bilemiyorlarmış. İhtiyar bu konuda da oğluna öğüt vermiş:

"Yavrum, ahırın çatısı samanla doldurulmuştur. Onları çıkar, yeniden döv. Oradan tohumluk buğday çıkarabilirsin." Oğlan, ihtiyar babasının dediği gibi yapmış. Köyde tohumluğu olan tek aile onlar olmuş. Bütün köy halkı bu gencin büyücü olduğunu düşünmeye başlamış. Öyle ya, herkesin işi kötü giderken, bu evde garip bir şekilde kötülöklere bir çare bulunuyormuş. Evi gözlemeye başlamışlar.

Sonunda da gerçek anlaşılmış, ihtiyar babanın hala yaşadığı ortaya çıkmış. Köylüler genci krala şikayet etmiş. Kral önce yasalarını hiçe sayan gence kızmış. Ama olup bitenleri dinledikten sonra iyi ve yerinde bir öğüdün çok şeyi değiştirebileceğini kabul edip, ihtiyarlarla ilgili yeni bir kanun çıkarmış.

"Bundan böyle çocuklar, anne ve babalarına yaşlılıklarında bakacaklar. Onların gönlünü hoş tutacaklar. Çünkü onların hayat deneyimlerinden her zaman için öğrenebilecekleri şeyler var."

HEPSİ ÖDENMİŞTİR (SEVGİ)

Küçük çocuk annesine geldi ve ona elindeki kâğıdı uzattı. Annesi ellerini önlüğüne silerek kuruladıktan sonra kâğıdı okumaya başladı:

Çimleri biçtiğim için: 30 lira
Bu hafta odamı temizlediğim için: 10 lira
Alışverişe gittiğim için: 5 lira
Küçük kardeşime baktığım için: 10 lira
Çöpü döktüğüm için: 5 lira
İyi bir karne getirdiğim için: 20 lira
Bahçeyi temizlediğim için: 20 lira
Toplam borç: 100 lira

Annesi, umutla kendisini süzen oğluna baktı. Eline bir kalem aldı; kâğıdın arka yüzünü çevirdi ve şunları yazdı:

Seni dokuz ay karnımda taşıdım: Bedava
Hasta olduğunda başında bekledim, elimden geleni yaptım: Bedava
Senin için dua ettim: Bedava
Yıllar boyu değişik nedenlerle senin için gözyaşı döktüm: Bedava
Senin için geceler boyu kaygı duyup, uykusuz kaldım: Bedava
Oyuncaklarını topladım, yemeğini hazırladım, giysilerini yıkadım, ütuledim: Bedava.

Ve oğlum bunların hepsini topladığım zaman gerçek sevginin bedelinin olmadığını görürsün; bedavadır çünkü. Oğlu, annesinin yazdıklarını okuyunca gözleri doldu. Annesine baktı ve "Anneciğim seni seviyorum" dedi. Sonra annesinin elinden kalemi aldı ve kâğıda büyük harflerle şunları yazdı: HEP Sİ ÖDEN Mİ Ş T İ R.

SORUMLULUK

Vaktiyle her türlü maddi imkâna sahip olmasına rağmen can sıkıntısından, hayatın yaşanmaya değmez olduğundan yakman bir prens vardı Kardeşleri, arkadaşları gezer, ava gider, eğlenirken o odasına kapanır, sürekli düşünürdü Oğlunun bu haline hükümdar babası çok üzülüyordu Birgün hükümdar, ülkesinin en bilge kişisini sarayına çağırıp ona oğlunun durumunu anlattı ve buna bir çözüm bulmasını istedi Bunun için bilgeye bir hafta mühlet verdi Bir hafta içinde bir formül bulamazsa bunun hayatına mal olabileceğini de hatırlattı

Yaşlı bilge üç beş gün düşünüp taşındı; aklına hiç bir çözüm gelmedi Bu nedenle canını olsun kurtarmak için ülkeyi terketmeye karar verdi Üzgün, dalgın bir şekilde ülkeyi terkederken, bir köyün yakınında koyunlarını, keçilerini otlatan küçük yaşta bir çobanla bir süre ahbablık etti Bundan cesaret alan küçük çoban yaşlı dostuna "Amca şu hayvanlarıma biraz göz kulak oluver de, ben de şu görünen köyden azık alıp geleyim, bugün azık almayı unuttuğum" dedi Bilge de zevkle kabul etti Bilge, kafası, karşılaştığı olaylarla meşgul bir halde hayvanlara göz kulak olurken, bir keçi yavrusu kenarında oynamakta olduğu uçurumdan aşağı yuvarlanıverdi Aşağı inip onu kurtarmadıkça kendi kendine kurtulması da mümkün değildi Bilge küçük çobana verdiği sözü doğru dürüst tutabilmek için kuzuyu kendisi kurtarmaya karar verdi Bu amaçla uçurumun dibine indi Önce kuzuyu sırtına bağladı, sonra tırmanmaya başladı Birkaç tırmanma başarısızlıkla sonuçlandı Ama bilge yılmadı Uğraştı, didindi, zorlandı ama sonunda kuzuyu yukarı çıkarmayı başardı Küçük dostuna verdiği sözü tutabilmek, bunun için de kuzuyu uçurumdan çıkarmak bir süre kafasını öyle meşgul etti ki, kendini bu işe o kadar verdi ki başından geçmekte olan olayı, canını kurtarabilmek için ülkeyi terk etmekte oluşunu unuttu Fakat bu durum onun kafasında bir şimşek çakmasına sebep oldu Şöyle düşündü: "Bir kimse ciddi olarak bir işle meşgul olur, bir girişimde bulunup onu başarı ile sonuçlandırmak arzusu benliğini tam olarak kaplarsa, o kimse için can sıkıntısı, eften püften olayları kafasına takmak diye bir şey söz konusu olamaz" Bu gerçek herkes, dolayısıyla hükümdarın oğlu için de geçerlidir Bilge artık kaçma fikrinden vazgeçip hemen geri döndü ve hükümdarın huzuruna çıkarak şu çözümü sundu:

"Hükümdarım, eğer oğlunuzun can sıkıntısından kurtulmasını, hayata bağlanmasını istiyorsanız ona bir sorumluluk yükleyin, zamanını kaplayıcı bir meşguliyet verin Can sıkıntısının, yaşamaktan şikayet etmenin ana sebebi başıboşluktur Oğlunuza yükleyeceğiniz sorumluluk ne derece ciddi, sonucu ne derece ağır olursa, kendini o ölçüde can sıkıntısından kurtaracak, yaşama mücadele ve azmi o derece artacaktır"

KINALI ALI

Üst teğmen Faruk cepheye yeni gelen askerleri kontrol ediyor bir taraftan da onlarla laflıyordu nerelisin gibi sorular soruyordu. Bir ara saçının ortası sararmış bir çocuk gördü.

- Adın ne senin evladım?
- Ali
- Nerelisin?
- Tokat Zile'denim.
- Peki evladım bu kafanın hali ne?
- Anam cepheye gelirken kına yaktı komutanım.
- Neden?
- Bilmiyorum komutanım.
- Peki gidebilirsin Kınalı Ali.

O günden sonra herkes ona Kınalı Ali der. Herkes kafasındaki kınayla dalga geçer. Kısa sürede cana yakın ve cesur tavırlarıyla tüm arkadaşlarının sevgisini kazanır. Bir gün ailesine mektup yazmak ister. Ali'nin okuma yazması da yoktur arkadaşlarından yardım ister ve hep beraber başlarlar yazmaya. Ali söyler arkadaşları yazar: "Sevgili anne babacım ellerinizden öperim ben burada çok iyiyim beni merak etmeyin..."

Kız kardeşini kendinden bir küçük erkek kardeşini sorar köyündekilerin burnunda tüttüğünü yazdırır. Kendilerini merak etmemesini kendileri var oldukça düşmanın bir adım bile ilerleyemeyeceğini yazdırır. Gururla mektubu bitirir neden sonra aklına gelir ve yazının sonuna anasına not düşer (Ali'nin kendisinden hemen sonra askere gelecek bir kardeşi daha vardır) "Anacığım kafama kına yaktın burda komutanlarım ve arkadaşlarım benle hep dalga geçtiler sakın kardeşim Ahmet'e de yakma onunla da dalga geçmesinler ellerinden öptüm..."

Aradan zaman geçer. İngilizler kati netice almak için tüm güçleriyle Gelibolu'ya yüklenirler. Bu cepheyi savunan erlerimiz teker teker şehit düşerler.

Bunlara takviye olarak giden yedek kuvvetlerde yeterli olmamış, onların sayıları da epey azalır, Gelibolu düsmek üzeredir. Kınalı Ali'nin komutanı da olayı görüp yerinde duramaz. Kendisinin bölüğü henüz sıcak temasa hazır değildir. Onlar yeni gelmiştir. Komutanların bu düşünceli halini gören ve durumun vahametini bilen Kınalı Ali ve arkadaşları komutanlarına yalvar yakar oraya gitmek istediklerini söylerler. Komutanları onları ölüme gönderdiğini bile bile çaresiz gönderir.

Kınalı Ali'nin bölüğünden kimse sağ kalmaz hepsi şehit olmuştur. Aradan zaman geçer. Kınalı Ali'nin ailesine yazdığı mektubun yanıtı gelir. Komutanları buruk ve gözleri dolu dolu mektubu açıp okumaya karar verirler (Bu mektubun aslı Çanakkale Müzesi'nde sergilenmektedir.)

Babası anlatır Ali'nin: "Oğlum Ali nasılsın, iyi misin? Gözlerinden öperim selam ederim. Öküzü sattık paranın yarısını sana, yarısını da cepheye gidecek kardeşine veriyoruz. Şimdi öküzün yerine tarlayı ben sürüyorum zaten artık zahireye de fazla ihtiyacımız olmadığı için yorulmuyorum da siz sakın bizi merak etmeyin bizi düşünmeyin" der, köyü, akrabalarını anlatır ve mektubu bitirir. "Ali ananın da sana diyeceği bir şey var..."

"Oğlum Ali, yazmışsın ki kafamdaki kınayla dalga geçtiler kardeşime de yakma demişsin. Kardeşine de yaktım. Komutanlarına ve arkadaşlarına söyle seninle dalga geçmesinler. Biz de üç şeye kına yakarlar:

Gelinlik kıza kına yakılır, gitsin ailesine, çocuklarına kurban olsun diye...

Kurbanlık koça kına yakılır ALLAH'a kurban olsun diye...

Askere giden yiğitlerimize kına yakılır vatanına kurban olsunlar diye...

Gözlerinden öper selam ederim. ALLAH'a emanet olun..."

Mektubu okuyan Ali'nin komutanı ve diğerleri hıçkırma hıçkırma ağlamaktadırlar...

YARDIMLAŞMA, PAYLAŞMA,

İKİ KARDEŞ HİKAYESİ

İki erkek kardeşin hikayesi, birlikte çalıştıkları babalarından kalma çiftlikte geçiyordu. Kardeşlerden biri evliydi ve beş çocuğu vardı. Diğer kardeş ise bekarı. Her günün sonunda iki kardeş ürünlerini ve kârlarını eşit olarak bölüşürlerdi.

Günün birinde bekar kardeş şöyle düşündü;

– Ürünümüzü ve kârımızı eşit olarak bölüşmemiz hiç de adaletli değil. Ben bekarım ve pek fazla ihtiyacım yok. Kardeşimin geniş bir ailesi var. Onun daha fazla ihtiyacı olur.

O günden sonra bekar olan kardeş her gece evinden çıkıp, bir çuval tahılı gizlice erkek kardeşinin evindeki tahıl deposuna götürmeye itti.

Bu arada evli olan kardeş de kendi kendine;

– Ürünümüzü ve kârımızı eşit olarak bölüşmemiz hiç de doğru değil. Ben evliyim, eşim ve çocuklarım var ve yaşlandığım zaman onlar bana bakabilirler. Fakat kardeşim yaşlandığı zaman ona bakacak hiç kimsesi yok. İlerde onun daha fazla ihtiyacı olacak.

Böylece evli olan kardeş de her gece evinden çıkıp, bir çuval tahılı gizlice erkek kardeşinin tahıl deposuna götürmeye başladı. İki kardeş de yıllarca ne olup bittiğini bir türlü anlayamadılar. Çünkü her ikisinin de deposundaki tahılın miktarı değişmiyordu. Sonra, bir gece iki kardeş gizlice birbirlerinin deposuna tahıl taşıırken karşılaştılar. O anda olan biteni anladılar. Çuvallarını yere bırakıp birbirlerini kucakladılar.

Hayat Akarken kardeşlik bencilce sadece kendini düşünmek değil başkalarını da düşünmek ve kardeşçe paylaşmaktır.

YARDIMSEVER

Soğuk bir kış gecesinde eve dönerken, kaldırımın ortalık yerinde duran genç bir adama rastladım. Derin derin soluk alıyor ve düşmemek için yanındaki elektrik direğine sarılıyordu. Bir vitrine bakıyormuş gibi yaparak göz ucuyla onu seyrettim.

Otuz beş-kırk yaşlarında olmalıydı ve üstü başı da bir sarhoştan beklenmeyecek kadar temizdi. Yanından geçenlerden bazıları yüksek sesle konuşarak içki içmenin kötülüğünden bahsediyor, bazıları da sadece alaylı gülümsemelerle yetiniyordu. Yolun boşalmasını kolladıktan sonra yavaşça yanına sokularak:

-İyi misiniz? diye sordum. Bir ihtiyacınız var mı?

Zorlukla arayabildiği dudaklarından iniltiye benzeyen tek bir kelime çıkabildi:

-Hastayım...

Düşmemesi için bir kolunu beline dolayarak taksi beklemeye koyuldum. Akşam vakitlerinde kesilen kar yağışı tekrar başlamış, yavaş yavaş beyazlanmaya başlayan yollarda birbiriyle yarışan sokak köpeklerinin dışında bir hayat emaresi kalmamıştı.

Gece yarısını geçtiğimiz için araba bulmaktan ümidimi kestiğim sırada, yanımda bir taksi duruverdi. Şoföre durumu anlatarak acele etmemiz gerektiğini söyledim. Hastamızı zor da olsa arka koltuğa yatırarak hastanenin yolunu tuttuk ve verilen serum tamamlanana kadar iki saate yakın bir süre başucunda bekledik.

Nöbetçi doktor, hastayı en azından donmaktan kurtardığımızı ifade ediyor, kendine gelmekte olan genç adam ise henüz konuşamadığı için, sadece gözlerimizin içine bakıp gülümsemekle yetiniyordu. Daha sonra onu şoförle birlikte tekrar arabaya bindirip evine götürdük. Hastamızın eşi, onun sık sık şeker komasına girdiğini bildiğinden müthiş bir paniğe kapılmış ve 5-6 yaşlarındaki yavrusunu da alıp sokağa fırlamıştı.

Bizi görünce koşarak yanımıza geldiler ve büyük bir sevinçle kucaklaştılar. Saatler süren yorgunluğumuz bir anda kaybolmuş, bize nasıl teşekkür edeceğini şaşırان o ailenin mutluluğu karşısında gözlerimiz dolu dolu olmuştu. Ellerimize sarılarak bizi uğurladıklarında, şoföre borcumun ne kadar olduğunu sordum. Bana fark ettirmeden gözyaşlarını silmeye çalışırken:

-Borçlu değil alacaklısın dostum, dedi. Böyle bir iyiliğe beni de ortak etmekle borcunu zaten ödemiştin. Ama belki de yirmi yıldır ağlamayı unutan bu adama bu güzel duyguyu hatırlattığın için alacaklı duruma düştün. O mert adamla kucaklaşıp helalleşirken, artık gecenin ayazını duymuyor ve evime yürüyerek gitmek istiyordum. Kim bilir? Belki de yolumun üzerinde yardımımı bekleyen bir insan daha bulabilirdim.